

Plezalna oprema BEAL (prospekt). Ljubljana, IGLU, 1999.

Počitniške ideje. Gore in jezera (prospekt) Ljubljana, Center za promocijo turizma, 1999.

Pohorske drče, 1999 (prospekt). Maribor, Športni center Pohorje, 1999.

Postanite član... , Ljubljana, PZS, 1999.

Povabilo v Grintovce. Kamnik, PD, 1999.

Pozor, snežni plaz! (ponatis zloženke) Ljubljana, PZS, MO, 1999. Program izletov 1999. Medvode, PD, 1998.

Ruska kapelica, 1200 m, Vršič, znakma za 1 EU. Ljubljana, Zmago Jelinčič, 1999.

Ruška kočja pri Arehu (1250 m). Ruše, PD (1999).

S kolesom po Sloveniji (prospekt). Ljubljana, CPTS, 1999.

Slomškova pot Bizeljsko–Nova Cerkev (zloženka). Celje, Gorniški klub Savinjske doline, 1999.

Tomaž Humar, foto Matej Mejovšek (plakat). Ljubljana, Grif, 1999.

Trenta z Vršičem. Slovenija (zgi-banka), Solkan, M Art, 1999.

Vodotoki. Bled, TNP, 1998.

Vršič. Trenta (zgi-banka), Ljubljana, Sidarta, 1999.

Živalstvo. Bled, TNP, 1998

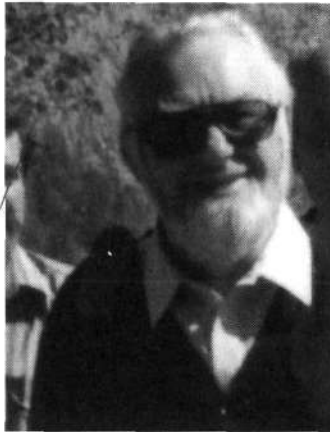
Bogastvo slovenske planinske literature je zares veliko. Tu sem zbral vse, kar je povezano s planinstvom in slovenstvom v najširšem pomenu besede. Zbral sem podatke o publikacijah s slovenskim besedilom, z besedili v kateremkoli jeziku, ki so jih napisali Slovenci v domovini ali tujini, in tudi vsa tista dela, ki so jih napisali tujci o slovenskih gornikih ali o slovenskih gorah. Pri nekaterih delih, ki niso izšla z delovnim naslovom, sem opisal najvažnejše pojasnile za spoznavanje vsebine (npr. pri zemljevidih sem vpisal vsaj eno od najpomembnejših točk: najvišji vrh ali točko Slovenske planinske poti). V seznam uvrščam pomembna in obsežna dela kakor tudi drobne izdaje, vse do najmanjših izdaj – poštinskih znamk. Zavedam se, da brez obvestil založnikov in izdajateljev seznam ne more biti popoln. Najbolj pa pogrešam komplet društvenih glasil in zbornikov, saj

sem vsakokrat prijetno presenečen, ko povsem po naključju dobim kako novo društveno publikacijo. Zato odbornike planinskih društev vlijudno prosim, da mi pošljejo če že ne vsakokratno publikacijo, pa vsaj natančen bibliografski zapis v obliki, kot ga najdete v tem seznamu.

Ciril Velkovrh
1000 Ljubljana, Zihertlova 10.
tel. 061 2835 839, 0609 64 00 20
ciril.velkovrh@amis.net

društvene novice

Zoranu Naprudniku v spomin

Zoran Naprudnik, nemirni popotnik v najširšem pomenu besede, se je rodil 30. januarja 1924 v Grižah v Savinjski dolini. V svojo *domačo vas*, kot je rojstni kraj sam imenoval, se je rad vračal, najpogosteje sredi poletja, bodisi na kratek počitek, urejanje osebnega arhiva ali le lastnih misli, nazadnje 18. maja 2000, ko so žaro z njegovim pepelom položili v družinski grob.

Šport, kultura, potovanja in popotovanja so bile njegove velike ljubezni, enakovredne in občasno močnejše od tiste, ki jo je gojil do družine in številnih prijateljev.

Športu se je kot sekretar Atletske zveze Slovenije v več kot dvajsetih letih in kasneje kot sekretar Zveze telesnokulturnih organizacij Slovenije oziroma Športne zveze Slove-

nije ter kot pobudnik in soorganizator vsakoletnih (najprej zamejskih, nato širše) mednarodnih šolskih športnih iger, kot »motor« vsakoletnih pohodov ob žici okupirane Ljubljane in spodbujevalec razvoja hokeja na travi zapisal profesionalno in mu kot zunanji organizator in svetovalec ostal zvest tudi v svojem tretjem življenjskem obdobju.

Kultura je bila njegovo intimno pristanišče, kamor se je zatekal pogosteje kot prenekateri nadpovprečno kulturi predani Slovenec. Od jeseni do pozne pomladi smo ga srečevali na abonmajskih in izvenabonmajskih prestavah v ljubljanskih gledališčih, v operi in na koncertih v Slovenski filharmoniji in v Cankarjevem domu ter ob poletnih večerih na festivalskih predstavah v Krizankah.

Potoval je rad, zasebno in po službeni dolžnosti, pa najsi bo z vlakom, letalom, avtobusom ali s taksijem, še najmanj z osebnim avtomobilom. Ker sam ni nikoli niti poskusil postati voznik (šoferski izpit bi mu namreč »vzel« preveč časa) in je nerad nadlegoval kogarkoli, celo člane svoje družine in prijatelje, je prisegal na potovanja z javnimi prevoznimi sredstvi. Itinerarje z vsemi prestopi, ogledi, srečanji in postanki si je izdelal do minute natančno. Nobeno potovanje mu ni bilo prenaporno in nobena razdalja predolga, nerodno je bilo le, če sta dve potovanji padli v isti termin. Takrat je bil nesrečen in težko je izbral. Potovanjem na strokovna in prijateljska srečanja v domovini in v tujino (ter obisku kulturnih prireditvev) se ni odrekel kljub težkim operacijam in nekajletnemu življenju brez obeh nog na invalidskem vozičku. Tradicionalnega srečanja avstrijskih popotnikov v Gradcu se je udeležil že zelo bolan, le tri tedne preden je dokončno omagal.

Popotništvu se je z vsem svojim bistvom posredno zapisal na svoj petdeseti rojstni dan, ko ga je preobremenjeno telo prvič opozorilo, da z aktivnostmi pretirava. Pešačenje, veliko hoje bo pravšnja terapija za prizadeto srce, so dejali zdravniki. Nasvet je upošteval, ga vzel zares, tako kot je zares in temeljito opravil

vse, česar se je lotil. Le izpregel ni dovolj; profesionalno je bolj, ljubiteljsko in za dušo pa dejavnosti in aktivnosti ni in ni hotelo zmanjkati. Pešačiti po poteh ter nazaj, kar je počel že v mladosti, je bilo sicer prijetno, a premalo zahtevno. Sklenil je, da pojde peš od juga na sever Evrope po evropski pešpoti številka 6, in je šel. Zoran Naprudnik je prvi in še vedno edini Slovenec, ki je prepešal Evropo od Jadranskega morja do Baltika in ko so evropsko pešpot E 6 podaljšali še prek Skandinavije bolj na sever, je opravil še s tem delom poti.

Slovenska popotniška srenja, strnjena krog gozdarjev pri Zvezi gozdarskih društev Slovenije in strokovnjakov, zaposlenih na Inštitutu za gozdno in lesno gospodarstvo in hkrati povezana z entuziasti na Turistični in Planinski zvezi Slovenije ter prek slednje tudi s popotniki in njihovimi asociacijami v tujini, ki je »kriva«, da se je popotništvo z ureditvijo evropske pešpoti E 6 (leta 1975) prek Slovenije in dela Hrvaške »prijelo« tudi v Sloveniji, je Naprudnikovo naklonjenost popotništvu in njegove izkušnje kaj kmalu s pridom uporabila. Postal je načelnik Komisije za evropske pešpoti pri Planinski zvezi Slovenije, član ko-

misij in drugih pomembnih teles v Evropski popotniški zvezi, organizator mednarodnih popotniških srečanj ljubiteljev popotništva in oskrbnikov poti, soavtor vsakoletnih *Sporočil popotnikom* v slovenskem in nemškem jeziku, dopisnik v interno organizacijsko glasilo *Obvestila o popotniški dejavnosti in gozdnih učnih poteh*, kronist, korespondent, pobudnik in soorganizator podaljška druge evropske pešpoti E 7, ki preči Slovenijo od zahoda proti vzhodu, soavtor preusmeritve poti E 6 (zaradi težav pri prečkanju hrvaške meje) na slovensko obalo in posrednik najrazličnejšega gradiva in popotniških informacij po širnem svetu.

Popotništvo je bilo zadnja leta tudi Zoranova velika bolečina. Z reorganizacijo slovenskega gozdarstva sta v gozdarskih vrstah usahnila navdušenje in možnost za redno vzdrževanje obeh evropskih pešpoti, nekateri dotedanji entuziasti so se iz takšnih in drugačnih razlogov umaknili, novoizvoljeni člani Komisije za evropske pešpoti, ki naj bi nadaljevali Naprudnikovo delo, nikoli niti začeli niso delati. Bilo je nekaj poskusov tudi ob sodelovanju Turistične zveze Slovenije, a žal brez pravega uspeha. On pa je vztrajal, prosil, si dopisoval, skliceval in se udeleževal sestankov in srečanj, tako rekoč iz bolniške postelje. Že zavoljo poguma, navdušenja, vestnosti in energije, ki jo je Zoran Naprudnik poklonil slovenskemu in evropskemu popotništvu, ne bi smeli dovoliti, da bi po toliko letih vztrajnega dela in naporov oba slovenska dela evropskih pešpoti E 6 in E 7 zaraslo grmovje, da bi se izgubila v brezpotju (kjer tudi nesreče niso nemogoče) in žalostno izginila z evropskega popotniškega zemljevida.

Zoran Naprudnik je bil natančnež, do popolnosti in še čez, tudi na področjih, kjer pedantnost ni vselej cenjena vrlina. Vse je bilo urejeno, dokumentirano, vse poti, vsi dogodki, obletnice, rojstni dnevi (tudi vsakoletna srečanja prijateljev *Januarnikov* – rojenih meseca januarja), nobeno pismo ni nikoli ostalo brez odgovora, na nobenem

dopisu nista manjkala evidenčna številka in žig, noben prijatelj ni ostal brez razglednice s potovanja in voščila ob prazniku. Kot imeniten organizator ni prenesel površnosti in ni mogel doumeti, da so tudi ljudje, ki določenih stvari, če jih že sprejmejo, ne speljejo do konca.

Prijatelji in sodelavci so mu dopovedovali, da v svoji natančnosti pretirava, da se preobremenjuje, da ravna večina ljudi drugače in živi bolj sproščeno. Ni maral za ugovore, imel je svoj prav, svoj kompas in svojo smer. Kdo ve, ali je ravnal prav.

Na pot, s katere se, žal, ne bo vrnil, se je odpravil 14. maja 2000 z Onkološkega inštituta v Ljubljani. Za sabo je pustil številne prepoznavne in trajne sledi.

Danica Zorko

Januarnik Zoran Naprudnik

Zoran Naprudnik (rojen januarja 1924) ni nikoli veliko govoril o svoji mladosti. Mladost je jemal kot staž, pripravo za delo, za življenje. Že od mladih nog ga je zanimalo razmerje med naravo in človekom, ki si navidez nasprotujeta, se sovražita, v resnici pa elementarno dopolnjujeta. Ta teza je bila izhodišče njegovemu življenju in delu.

Vse svoje razgibano delovno obdobje, profesionalno in tudi drugače nabit do zadnje minute, je namenjal ljudem in naravi. Zase je rad dejal, da je javni športni ali družbeni telesnokulturni delavec. Zdi se, da je bil na to posebej ponosen. Upravičeno!

Telesno kulturo je razumel in jo tudi interpretiral kot kulturo bivanja, kot nekakšna spravna dejanja dveh nasprotnikov, kot sredstvo vedno nove pomiritev dveh življenjskih antagonizmov. Privrženost telesni kulturi, natančnost, sistematičnost, strokovnost in doslednost – kdo ga ne bi prepoznal! Uredil je kar nekaj športnih arhivov, kronik. Neutrudno je organiziral velike in majhne prireditve. Vse telesnokulturne naloge je opravljal enako zavzeto in prepričano. Najsi je šlo za otroške športne

Jutro

VERA PIPAL

*Mrzla gora.
Nad njo
modro nebo.
Okrešelj globoko
pod njo.*

*Ojstrico in Rinke
že sonce budi.
Matkov kot
še spi.*

*Dolgo na vrhu
gore sem stala,
pozdrave vrhovom
vsem sem poslala.*